

Losonczi Pál üdvözlöte II. János Pál pápához

● Budapest (MTI)

Losonczi Pál, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsának elnöke a következő üdvözléssel intézte II. János Pál pápához:

A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa és kormánya nevében jókívánságaimat fejezem ki abból az alkalomból, hogy megválasztották a Római Katolikus Egyház pápájának. Reméljük, hogy őszintesége irányításával a katolikus egyház továbbra is tevékeny részt vállal az emberiiséget legközvetlenebbül érintő sorskérdések megoldásában: az enyhülés és a leszerelés ügyének előmozdításában, a népek békés jövőjének biztosításában.

Edward Gierek, a LEMP-ja, és minden jót kíván az KB első titkára, Henryk Jablonski, az Államtanács elnöke és Piotr Jaroszewicz, a Minisztertanács elnöke.

II. János Pál pápát október 23-án, vasárnap iktatják be ünnepélyesen tisztségébe — közölték a Vatikánban. Mint elődjét, I. János Pált, őt sem koronázzák meg. A beiktatási ünnepség után az új pápa misét pontifikál.

Hazánkba érkezik Piotr Jaroszewicz

● Budapest (MTI)

Lázár Györgynek, a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa elnökének meghívására a hét végén baráti látogatásra hazánkba érkezik Piotr Jaroszewicz, a Lengyel Népköztársaság Minisztertanácsának elnöke.

Magyar felszólalás az ENSZ-ben

● New York (MTI)

Hollai Imre nagykövet, a magyar ENSZ-küldöttség vezetője — Bulgária, Csehszlovákia, az NDK, Mongólia, Lengyelország, a Szovjetunió, Ukrajna és Belorusszia küldöttségének nevében is szólva — az ENSZ-közülés 33. ülésének plenáris ülésén a fejlődésről és a gazdasági együttműködésről folyó vitában kedden kijelentette, hogy a nemzetközi gazdasági kapcsolatok igazságos és demokratikus alapokra helyezése megfelel a szocialista országok és az el nem kötelezett államok alapvető érdekeinek. A továbbiakban kifejtette, hogy a szocialista államok osztják a fejlődő országok jogos aggodalmát azokkal a problémákkal kapcsolatban, amelyekkel a kapitalista gazdálkodási rendszer miatt ezen országoknak szembe kell nézniük.

Ülést tartott a megyei tanács vb

(Folytatás az 1. oldalról.)

megfelelőek. Javult a munka hatékonysága, törvényessége, gyorsabb és szakszerűbb a lakosság ügyeinek intézése. Megalapozottabbak a döntések, amit mutat a fellebbezések kis száma is. Teljes munkaidőben fogadja a hivatal az ügyfeleket, így nincs torlás, mindenki időben el tudja intézni ügyes-bajos dolgát.

Korábban sok gondot járt az ingatlanok értékelése az adásvételeknél. Az illeték kiszabásánál a hivatal ugyanis a forgalmi értéket veszi alapul. Azonban az ügyfelek

közül sokan fizetési kötelezettségüket úgy akarták csökkenteni, hogy a szerződéseket nem a tényleges értéket tüntették fel. A vázolt területen e területen a köztartozás történt. Az állami elővásárlási jog bevezetése óta emelkednek a szerződésbe foglalt értékek, s az állampolgárok reálisan, a valóságnak megfelelően tüntetik fel az értékeket.

Az illetékhivatal feladata körébe tartozik a kisiparosok és kiskereskedők adóztatása is. Az adóztatásnál figyelembe veszik, hogy az adó jövedelemszabályozó szerepén túl

érvényesüljön a termelés-politikai célkitűzések megvalósítása. Az 1977-től hatályba lépett jogszabályok a korábbi kedvezőbb adóztatást biztosítanak a lakossági szükségleteket kielégítő szolgáltató-javító kisiparosoknak. Így például tavaly 1196 kisiparos közel 2 millió forint adókedvezményben részesült. De a hivatal munkájában az is hangsúlyt kap, hogy a harcosokból és a munkával arányban nem álló jövedelmeket fokozottabban el kell vonni, és ennek az elvnek az adókedvezéseknél érvényt is szereznek.

Angolai—zaire-i megállapodások

● Luanda (ADN)

Mobutu Sese Seko zaire-i elnök kedden befejezte háromnapos hivatalos látogatását az Angolai Népi Köztársaságban. A luandai repülőtéren Agostinho Neto angolai elnök búcsúztatta a szomszédos ország államfőjét.

A hivatalos látogatás lezárásaképpen a két elnök közös közleményt írt alá.

Ebben a felek megerősítik azt a szándékukat, hogy a két ország közös határán megőrizik a békét és a biztonságot, ugyanakkor fejlesztik a kölcsönös előnyöket szolgáló jözsomszédi kapcsolatokat és együttműködést. A két elnök elhatározta, hogy a 2600 kilométer hosszú közös határ biztonságának szavatolását közös ellenőrző bizottság feladatává teszi.

Illusztris vendég Pekingben

Kínával kapcsolatban már aligha érheti meglepetés a világot. A nemzetközi sajtó ennek ellenére bő terjedelemben foglalkozik egy most Pekingbe érkezett delegációval. A küldöttség Santiagóból, a chilei fővárosból érkezett. Nem kisebb rangú személyiség vezeti, mint Hernan Cubillos Sallato, a junta külügyminisztere, Pinochet tábornok egyik közeli munkatársa.

Egy ilyen utazás koordinálásának meghatározásánál a vezető rangja mellett szempontot ad a látogatás időtartama. A nemzetközi szokás szerint ilyen összetételű delegáció általában kettő-négy napig tartózkodik a meglátogatott országban. A chilei külügyminiszter és népes kísérete viszont tíz teljes napot tölt a Kínai Népköztársaságban, és ez az adat is önmagáért beszél.

A kapcsolatok a két ország között persze nem újak. Peking intenzív érdeklődése a földkerekség egyik legreakciósabb rezsimje iránt pontosan beleillik a kínai külpolitika általános stratégiájába. Ennek lényege: minél szovjetellenesebb egy személyiség, vagy kormányzat, annál melegebb fogadtatásra számíthat a pekingi vezetők rezidenciáján, a tiltott városban.

A modell minden esetben beigazolódt: elég Brzezinski, Franz-Josef Strauss, vagy éppen a brit konzervatív vezér, Thatcher aszony látogatására emlékeznünk.

És most a chilei külügyminiszter... A látogatás deklarált célja egy újabb kínai—chilei gazdasági egyezmény megkötése. A szerződés ebben a tömény politikai háttérű műfajban sem az első fecske.

Pontosan egy esztendőre, 1977. októberében már megszületett egy három évre szóló egyezmény a két ország között, amely — egyebek között — százötvenezer tonna chilei réz vásárlásáról szól. Most állítólag belép

a témák sorába egy másik jellegzetesen chilei termék, a salétrom is.

Az előzetes kínai nyilatkozatok szerint ez a salétrom „a kínai mezőgazdaság fejlesztéséhez” kell. A salétromot azonban közismerten egyéb célokra is használják, például puszkapor gyártására. A gyakorlati részleteket aligha ismerheti meg a nemzetközi közvélemény. Annyi azonban biztos, hogy a chilei salétrom iránti kínai érdeklődés-

nek sokkal több köze van a hideg- és melegegháború számtalan formájához, mint bármilyen békés tevékenységhez.

A kép lényege mégiscsak az, hogy miközben Peking fokozza nyomását Vietnamban, szocialista és nem szocialista országok egész sorát fenyegeti, a tiltott városban tart karokkal üdvözlők a maratoni barátkozásra érkezett junta-külügyminisztert...

Harmat Endre

Sarló Sándor: Visszapergető

18.

Ez a roppant erejű bombolás, mint egy kifeszített gumi, egyszerre összerántja a két lábam, vállaim megfeszülnek, kezeim nadrágomra lapulnak. Megváltozik minden, az újságíró nagy semmivé válik. Erre nem számítottam. Allok, mint gyufaszál, mely egyetlen surranásra összeroppan. Shvoy folytatja:

— Maga azoknak a fajtájából való, akik nem szeretik a fegyelmet, akik dekkolnak, lógnak! Nem vonul be a szabadságárról! A teringetted neki! — Még magasabbra emeli a hangját: — Majd én megtanítom magát! Hazátlan bitang! — Gondolkozik, még több ocsmári kifejezésre koncentrált: — Bűdös fajzat! Zsidó! Holnap reggel jelentkezik ezredkihallgatáson! Megkapja a magáét!

— Igenis — mondom röviden, s azt gondolom: a mennyi csapjon beléd. Ki vagy te? Egy szemernyi igazságérzet nincs benned, egy szemernyi emberség. Jól tudod, hogy nem is én vagyok a hibás, hanem ez az ormánytalan elefánt, aki kutya módjára két lábon itt áll előtted, Szilassy. Ez a te fajtád. Téged, tábornok, csak a szegény emberek sanyargatására találtak ki, az ellenséget te nem látod, megbújsz a vezérkarban, te vagy az, aki dekkolsz. Az egész háború alatt dekkoltál. Most parancsolgatsz. Az agyadban semmi más nincs, csak parancs, parancssúritmény, gorombaság. Remek, hatalmas íróasztalod van. De minek? Te semmi mást nem írsz, csak a neved firkantod alá, könyvet nem olvasol, az újságot átlapozod és kész. A többi flanc, naplopás, feszítés a munderodban, fitogtatod a vörös bugyogod, trappolsz a nagyságos asszonyok után, négykézláb rontasz rájuk, mint egy csodór.

Mindezeket végiggondolom, s még sok mindent tudnék rád szólni, de nem fárasztom magam. Figyelmem átkerjed Szilassyra, aki kukán

bámul a földre, védelmemre nincs egy szava sem. Most új változatban látom ezt a dromedárt, megroggyanva és berottyantva, sörtes gömböfje lefog a mellére, fekete keretes szemüvege alatt lehet, hogy könnyei kiültek alsó szemhéjára, kezei térdére lógnak, nem tudja hová tenni, szíve olvadékonny, vajás jóságát, irántam sajnálatát. Hová lettél, te nagy ember, te kormánykivételzett, te „középutas”, te liberálisok fehérkeresztes védnöke? Ronggyá lett hajás tested, gyávák pajza. Mi lenne, ha megmondanád: „tábornok, az én bűnöm, az én lajhárságom, az én mulasztásom, az én beképzeltségem! Azt hittem, ha szólok egy szót, már elég, meghallgatásra találok. Katonai nagyságoddal nem számoltam. Szigorod hírére nem hallottam. Kérlek, még ez egyszer bocsáss meg...”

Ilyen gondolatok cikáznak agyamban. Levonom a tanulságokat. Shvoy nem tűr tovább a szobában.

— Lelépni! — kiáltja végérvényesen. Távozzom, utánam Szilassy, szó nélkül megyünk az utcán.

— Bocsásson meg — mondja végül —, megpróbálom jóvátenni.

Nem felelek méltatlanságára. Másnap reggel magamra rángatom megviselt egyenruhám darabjait, bevonulok. Bennem az iszony kavarog, undor fog el a sárga kaszárnyafalak láttán. Beállok faroknak az ezredkihallgatáson. Jön az ezredparancsnok, Nagel Manó. Odaér hozzám.

— Na, megjöttél, te bűdös zsidó?! Te protekciós! Már vártalak! — így kezdi. — Kisétáld magad? Te himpeller, te csavargó, te hazaáruló, te akasztófárávaló! Most majd én megtanítalak a haza becsületére! Mit gondolsz? Csak úgy letojod a magyar nemzeti hadsereget? Otthagyd a szolgálatot? Te gézengúz! Újságot írsz a héber lapba? Kellettél a hitsorsosoknak? Na megállj!...

Meddig árad még a mocskolódások folyama? Most megtudom, tulajdonképpen melyik hadseregben szolgálok. A magyar urak hadserege szorja rám törzstiszti szennyet. Iszonyatos harag morajlik bensőmben. A megaláztatás jeges zá-

porát zúdítja rám ez a vén, torzonborz baromp. Mit kell még elviselnem?

A csapattesthez kapok beosztást. Fegyveres szolgálatra. Vége a géháznak! II. zászlóalj, I. század. Jelentkezem. Beosztanak a 4. szakaszba, kijelölnek a fekvőhelyemet a 8. szobában. Előbb felszerelnek, kapok fegyvert, hátizsákot, kulacsot, csajkát, evőeszközt, pokrócot, poharat stb. Egész éjjel ébren vagyok, szagolom tíz ember szagát, hallgatom lövődzéseiket, horkolásukat. Reggel hatkor ébredsz, hétkor sorakozó az udvaron. Fegyver a vállamon, szíj a derekamon, bajonett az övemben. Felolvassák a napiparancsot. Hallom a nevemet: kétheti szabafogság. Hát ez nem is olyan sok. Biz' isten, semmi az egész. Ezeknek csak a szájuk jár. Kiordították magukat. A büntetés semmi. A gyakorlatra ki kell vonulnom, a nap többi részét a századiroda mellett szobában kell töltönnem, beleértve az éjszákát. Ez a századparancsnok szobája, itt alszik, amikor szolgálatban van. Olvashatok, írhatok, a búzrentőbe mehetek, ha kell. Az ablakból bámulom a járókelőket, nézem a kendergyári munkásokat. Pazar dolgom van. De a gyakorlatozással baj van. Kellemetlen helyzetbe kerülök. Kitudódik, hogy hadapród létemre nem ismerem az új fegyverfogásokat. Amit én a honvédségnél tanultam a háború alatt, azon változtattak, ma már nem érvényes. Így a gyakorlati vagy lemaradok, vagy előresietek. Kileptetnek a sorból, mellém osztanak egy tizedest, az ő vezényszavára kell gyakorlatoznom. Szégyellem magam a közlegények előtt. Van miért, hiszen kinevetnek.

Más bajom is támad. Még bevonuláson előtt kikülszűntem a könyvtárból Shaw: Ember és felsőbbrendű ember-ét. A könyvet nem tudtam visszavinni. A tulajdonos, Havas úr, most írásbeli feljelentést tesz ellenem, visszaköveteli a könyvet. A századparancsnok kihallgatásra rendel. Felelősségre von, amiért destruktív könyvet olvasok. Egy napig fogdát rendel, kenyéren és vízen. Szobafogságomban leteltével a könyvet vissza kell vinnem Havasnak.

(Folytatjuk.)